

Sygn. akt: I C 619/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 czerwca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Oleśnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Kałwak

Protokolant: st. sekr. sądowy Urszula Krzywoń

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 czerwca 2016 roku

sprawy z **powództwa A. (...) z siedzibą w W.**

przeciwko M. P.

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. odstępuje od obciążania powoda kosztami procesu.

UZASADNIENIE

Powód A. (...) z siedzibą w W. reprezentowany w sprawie przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego złożył w Sądzie Rejonowym w Lublin Zachód w L. w elektronicznym postępowaniu upominawczym w dniu 29 lipca 2015 roku pozew przeciwko M. P. o wydanie nakazu zapłaty poprzez zobowiązanie pozwanej do zapłaty na rzecz powoda kwoty 304,45 zł wraz z ustawowymi odsetkami naliczanych od kwot: 118,66 zł, 47,56 zł, 97,08 zł oraz 41,15 zł za okres od dnia 29 lipca 2015 roku do dnia zapłaty i kosztami procesu w tym kosztami zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu swojego żądania powód podnosił, że pozwana zawarła z (...) sp. z o.o. umowy o świadczenie usług komunikacyjnych. Za świadczone usługi telekomunikacyjne strona pozwana była zobowiązana do zapłaty na rzecz (...) sp. z o.o. należności zgodnie z fakturami:

- nota nr (...)z dnia 7 .05.2012r.na kwotę 760,67 zł termin płatności 21.05.2012r.,
- faktura (...) z dnia 3.02.2012r. na kwotę 251,00 zł , termin płatności 17.02.2012r.,
- faktura (...) z dnia 3.01.2012r. na kwotę 484,13 zł , termin płatności 17.01.2012r.,
- faktura (...) z dnia 3.02.2012r. na kwotę 195,17 zł , termin płatności 19.12.2011r.

W dniu 30.08.2013r. powód zawarł z (...) sp. z o.o. umowę cesji wierzytelności objętej niniejszym pozwem. Wierzytelność ta wskazywana jest w załączniku nr 2 do umowy cesji. Powód ponadto w uzasadnieniu pozwu podnosił, że kwota należności głównej oraz odsetek ustawowych za okres od dnia 2.08.2013r. do dnia zapłaty była przedmiotem odrębnego postępowania sądowego i została zapłacona przez pozwaną. W niniejszym postępowaniu powód żąda jedynie odsetek ustawowych wyliczonych od wskazanych faktur za okres od dnia następującego po terminie zapłaty wskazanym na fakturze VAT do dnia 1.08.2013r.. -pozew karta – 2-5.

Postanowieniem z 21 sierpnia 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny w sprawie na podstawie art. 505³³ kpc stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i sprawę przekazał do tut. Sądu podnosząc, iż zgodnie z treścią art. 505^{29a} kpc w elektronicznym postępowaniu upominawczym mogą być dochodzone roszczenia, które stały się wymagalne w okresie trzech lat przed dniem wniesienia pozwu. Tymczasem w sprawie niniejszej w skład sumy, której zasądzenia się domagał wchodziły należności, które stały się wymagalne wcześniej niż w okresie trzech lat przed dniem wniesienia – postanowienie karta 6.

Na rozprawie w dniu 8 marca 2016 roku na którą to nie stawiła się pozwana będąc prawidłowo zawiadomiona w oparciu o art. 339 § 1 i 2 kpc sąd wydał wyrok zaoczny uwzględniając roszczenie powoda w całości i orzekając o kosztach procesu- wyrok karta 66.

Od przedmiotowego wyroku zaocznego pozwana na M. P. złożyła sprzeciw podnosząc w nim zarzut przedawnienia roszczenia- sprzeciw karta 74-75.

Sąd ustalił w sprawie następujący stan faktyczny.

Pozwaną M. P. z (...) Sp. z o.o. w W. łączyła umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych. W dniu 7 maja 2012 roku Spółka (...) wystawiła wobec pozwanej Notę Debetową nr (...) na kwotę 760,67 zł określając jej termin płatności na 21.05.2012r. W tejże nocie podając, iż w związku z przedterminowym rozwiązaniem umowy dotyczącej numeru zgodnie z Regulaminem § 16 pkt 13 świadczenia usług telekomunikacyjnych została wystawiona niniejsza Nota Obciążeniowa.

Spółka (...) wystawiła wobec pozwanej następujące faktury VAT:

- faktura (...) z dnia 3.02.2012r. na kwotę 251,00 zł , termin płatności 17.02.2012r.,
- faktura (...) z dnia 3.01.2012r. na kwotę 484,13 zł , termin płatności 17.01.2012r.,
- faktura (...) z dnia 3.02.2012r. na kwotę 195,17 zł , termin płatności 19.12.2011r.

W dniu 30.08.2013r pomiędzy (...) Sp. z o.o. a powodem A. (...) z siedzibą w W. doszło do zawarcia umowy cesji wierzytelności. O przedmiotowej cesji pozwana została powiadomiona.

dowód: - umowa o świadczenie usług karta 42- 43,

- Nota Debetowa Obciążeniowa z 7.05.2012r. karta 44,

- faktury VAT. karta 45,47,49,

- umowa sprzedaży wierzytelności karta 27- 41,

- zawiadomienie przelewie wierzytelności karta 19.

Sąd zważył.

Roszczenie powoda należało oddalić.

Przede wszystkim na samym wstępie należy wskazać, iż sąd stosownie do art. 347 kpc po ponownym rozpoznaniu sprawy sąd wydaje wyrok, którym wyrok zaoczny w całości lub części utrzymuje w mocy albo uchyla go i orzeka o żądaniu pozwu, bądź też pozew odrzuca lub postępowanie umarza. W niniejszym postępowaniu omyłkowo sąd I instancji tego nie uczynił w wyroku z dnia 21 czerwca 2016 roku nie odniósł się do wyroku zaocznego wydanego w sprawie.

Wskazać należy, iż powód swoje roszczenie o zapłatę wywodzi z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawartych pomiędzy poprzednim dysponentem sprzedanej wierzytelności a pozwaną. Dochodzone roszczenie jest świadczeniem okresowym.

Na samo roszczenie składają się naliczone odsetki od kwot z poszczególnych faktur za okres do dnia 1.08.2013r. z dalszymi odsetkami od dnia wniesienia niniejszego pozwu.

Dlaczego za ten okres domaga się powód odsetek i w jaki sposób je naliczono sądowi nie wiadomo. Kiedy pozwana zapłaciła tę kwotę należności głównej z poszczególnych faktur z odsetkami ustawowymi naliczonymi od dnia 2.08.2013r. -twierdzenia powoda z uzasadnienia pozwu- powód nie wykazał. W jakim sądzie pod jaką sygnaturą akt toczyło się postępowanie, o którym to powód mówi w uzasadnieniu pozwu i jakie zapadło orzeczenie sądowi nie wiadomo. Co składało się na dochodzone w tym postępowaniu roszczenie sądowi nie wiadomo. W tym zakresie powód prezentuje tylko same twierdzenia, ich nie udowadniając. Sąd nie może ocenić czy prawidłowym jest naliczanie odsetek do dnia 1 sierpnia 2013 roku, czy nie doszło do powagi rzeczy osądzonej, przecież powszechnym jest dochodzenie w postępowaniu sądowym roszczeń wraz z należnymi odsetkami – co niewątpliwie mogło mieć miejsce w postępowaniu sądowym o którym pisze powód w uzasadnieniu niniejszego pozwu.

Proces cywilny opiera się na koncepcji prawdy formalnej wynikającej z akt sądowych i inicjatywa dowodowa należy przede wszystkim do samych stron. Zgodnie z art. 232 k.p.c. obowiązek wskazania dowodów obciąża przede wszystkim strony, a ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Zgodnie z obowiązującą w postępowaniu cywilnym zasadą kontrydiktoryjności Sąd nie ma obowiązku zarządzania dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń strony i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia spraw (wyrok Sądu Najwyższego z 17 grudnia 1996 r. I CKU 45/96 OSNC 1997, nr 6-7, poz. 76) Dopuszczenie dowodu z urzędu jest uprawnieniem a nie obowiązkiem sądu, z którego to prawa sąd winien korzystać nader ostrożnie, tak by swym działaniem nie wspierał żadnej ze stron procesu. Artykuł 6 k.c. i art. 232 k.p.c. nie określają jedynie zakresu obowiązku zgłaszania dowodów przez strony, ale rozumiane być muszą przede wszystkim i w ten sposób, że strona która nie przytoczyła wystarczających dowodów na potwierdzenie swoich twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu co do tych okoliczności na tej stronie spoczywał. Ponadto samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (wyrok SN z dnia 22.11.2001 r. I PKN 660/00 Wokanda 2002/7-8/44).

W związku z powyższym, jeżeli materiał zgromadzony przez strony nie daje podstaw do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych, Sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z nie udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów.

Zatem roszczenie powoda jako niewykazane - nieudowodnione należało oddalić.

W niniejszej sprawie pozwana M. P. podniosła zarzut przedawnienia.

W myśl art. 117 § 1 i 2 kc z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Po upływie terminu przedawnienia ten przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się pod jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się z korzystania z zarzutu przedawnienia. Jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć , a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata- art. 118 kc.

W świetle zebranego materiału dowodowego w sprawie i tak sformułowanego roszczenia sądowi trudno ocenić czy doszło do przedawnienia roszczenia. Na pewno wymagalność należności głównych objętych fakturami skończyła się przed wniesieniem niniejszego pozwu (29.07.2015r. data wniesienia)- co do należności z faktury (...) na kwotę 251,00

zł w dniu 17.02.2015r., z faktury (...). na kwotę 484,13 zł w dniu 17.01.2015r., a co do należności z faktury (...) z dnia 3.02.2012r. w dniu 19.12.2014r.

Mając na uwadze powyższe roszczenie powoda należało oddalić.

Odstępując od obciążenia powoda kosztami procesu Sąd miał na uwadze, że w niniejszej sprawie brak jest dowodów wskazujących, aby pozwany poniósł jakiegokolwiek koszty niezbędne do celowej obrony (art. 102 k.p.c.).